

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI NĂM

CUỘC ĐẤU KIỂM GIỮA LỆNH HỒ XUNG VÀ LÃO NHÂM

Lệnh Hồ Xung chấn động tâm thần. Tuy Nhạc Bất Quần đã đuổi chàng ra khỏi sư môn và gửi thư đi khắp thiên hạ công bố chàng là công địch của nhân sĩ võ lâm chính phái, nhưng chàng vẫn nhớ ơn đức sư phụ cùng sư nương nuôi dạy mình từ thuở nhỏ đến ngày khôn lớn và đã coi chàng như con ruột sinh ra, khiến chàng không lúc nào quên được. Bây giờ chàng nghe lão Nhâm buông lời sỉ nhục sư phụ thì không ngăn nổi cơn tức giận, lớn tiếng quát:

- Im miệng! Sư...

Chữ "phụ" tới cửa miệng chàng vội dừng lại, vì chàng chợt nhớ tới Hường Vấn Thiên dẫn chàng tới Mai trang đã bảo chàng mạo nhận làm sư thúc Nhạc Bất Quần. Nhất là chưa rõ đối phương là thiện hay ác, không nên thổ lộ chân tình với họ.

Lão Nhâm chưa rõ ý nghĩa tiếng quát của Lệnh Hồ Xung, lão liền cười nói tiếp:

- Trong phái Hoa Sơn dĩ nhiên cũng có người tử tế tử như Phong lão, như tiểu hữu. Lại còn một người hậu bối của tiểu hữu kêu bằng Hoa Sơn Ngọc Nữ Ninh.. Ninh gì tắc. à phải rồi! Tên nàng là Ninh Trung Tắc. Vị tiểu cô nương này khảng khái hào hiệp đáng là một nhân vật khả kính. Tiếc thay nàng lại đi lấy Nhạc Bất Quần phỏng có khác gì đem đóa hoa tươi cắm vào đồng phân trâu, để mình ngọc cho ngầy vầy, hồng ngâm cho chuột vọc?

Lệnh Hồ Xung nghe lão Nhâm kêu sư nương mình bằng tiểu cô nương thì không khỏi cười dở khóc dở, nên không trả lời.

Lão Nhâm lại hỏi tiếp:

- Tiểu bằng hữu! Tên họ tiểu hữu là gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối họ Phong tên gọi Nhị Trung.

Lão Nhâm nói:

- Những người họ Phong ở phái Hoa Sơn đều không phải là tầm thường. Tiểu hữu lại đây để ta lãnh giáo mấy chiêu kiếm pháp của Phong lão.

Trước lão kêu Phong Thanh Dương bằng "lão Phong", sau lão đổi làm Phong lão. Chắc Lệnh Hồ Xung khéo nói làm cho lão vui lòng. Vì thân nên nể cây đa, bây giờ đối với Phong Thanh Dương lão đã tỏ ra lịch sự hơn trước.

Lệnh Hồ Xung nổi tính hiếu kỳ. Chàng vừa nóng coi chân tướng lão vừa muốn biết bản lãnh lão cao minh đến đâu, liền đáp:

- Kiếm pháp thô thiển của văn bối phô trương với ai thì còn tạm được, nhưng ở trước mặt tiền bối thì thật là múa rìu qua mắt thợ, không bỏ làm trò cười. Nhưng Nhâm lão tiên sinh là rộng, phượng trong loài người, văn bối đã vào đây, có lý nào lại không bái kiến?

Đan Thanh tiên sinh lại sát bên chàng ghé tai nói nhỏ:

- Lão đệ! Võ công người này rất quái dị mà thủ đoạn thâm độc vô cùng! Lão đệ tỷ kiếm với y thì được nhưng chớ có tỷ thí nội lực mà nguy đấy.

Y nói tới đây bỗng ồ lên một tiếng, mừng rỡ tiếp:

- A nhưng không có chi đáng ngại. Lão đệ chẳng có chút nội lực nào. Cũng vì thế mà đại ca mới ưng thuận cho lão đệ đi tỷ kiếm với hần.

Y nói khẽ, nhưng bằng một giọng rất thân thiết, tỏ ra con người chí thành.

Lệnh Hồ Xung động tâm tự nghĩ:

- Vị tứ trang chúa này đối với ta thật nhiều nghĩa khí. Vừa rồi ta mĩa mai y mà y chẳng giận dữ chút nào lại vẫn thật tình quan tâm tới sự yên nguy của ta.

Chàng không khỏi ngấm ngấm hổ thẹn trong lòng.

Lão Nhâm ở trong nhà lại gọi:

- Vào đây! Vào đây! Bọn chúng ở ngoài úp mở gì đó? Tiểu hữu ơi! "Giang Nam tứ xú" chẳng tử tế gì đâu. Họ nói câu gì đều là muốn cho tiểu hữu mắc bẫy đó.

Lão cố ý đổi Giang Nam tứ hữu thành Giang Nam tứ xú.

Lệnh Hồ Xung khó mà quyết đoán được. Chàng không hiểu rõ bên nào mới đúng là người tử tế và chàng phải giúp bên nào cho phải.

Hoàng Chung Công lại thò tay vào bọc móc ra chiếc chìa khóa khác, tra vào lỗ khóa xoay mấy vòng.

Lệnh Hồ Xung đã tưởng lão mở khóa rồi là đẩy cửa ra. Ngờ đâu lão lùi lại đứng một bên.

Hắc Bạch Tử tiến lên cũng lấy ra một chiếc chìa khóa tra vào lỗ một chiếc khóa khác xoay mấy vòng.

Sau Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh cũng lần lượt tiến lại lắp chìa vào ổ khóa xoay đi.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới tỉnh ngộ, nghĩ thầm:

- Té ra thân phận vị tiên bối này rất quan trọng. Cả bốn vị trang chúa đều có chìa khóa riêng nhưng phải cùng vào mở mới mở được cửa sắt. Có điều Giang Nam tứ hữu tình đồng huynh đệ, bốn người như một mà sao còn chưa tin nhau?

Chàng lại nghĩ:

- Vừa rồi vị tiên bối kia bảo Giang Nam tứ hữu bất quá vâng lệnh người khác để canh giữ lão như bọn ngục tốt chứ không có quyền buông tha lão. Thế thì bốn người chia nhau mỗi người giữ một chìa khóa không chừng cũng là qui định của người kia sai phái họ phải như vậy. Ta nghe tiếng chìa khóa xoay chuyển rất trầm trệ, hiển nhiên ổ khóa đã han rỉ. Không hiểu cái cửa sắt này đã bao lâu chưa mở tới.

Đan Thanh tiên sinh xoay chìa khóa xong lấy cánh cửa lay mấy cái rồi đẩy mạnh vào trong.

Bỗng nghe những tiếng kéo kẹt vang lên một hồi mà cánh cửa mới đẩy vào trong hé mở được mấy tấc.

Cánh cửa sắt vừa hé mở. Đan Thanh tiên sinh vội nhảy lùi lại. Bọn Hoàng Chung Công ba người đồng thời cũng nhảy lùi ra xa hơn trượng.

Lệnh Hồ Xung thấy vậy không tự chủ được cũng lùi ra mấy bước.

Lão Nhâm cười ha hả nói:

- Tiểu bằng hữu! bọn chúng sợ lão phu đã đành, còn tiểu hữu hà tất phải hoang mang?

Lệnh Hồ Xung dạ một tiếng rồi tiến lên. Chàng đưa tay ra đẩy cánh cửa sắt thấy bao cửa đã han rỉ rất dày, phải tốn nhiều khí lực mới đẩy cánh cửa sắt mở rộng ra được hai thước. Mùi hôi hám xông lên ngạt mũi.

Đan Thanh tiên sinh tiến lại cầm hai thanh kiếm gỗ đưa vào tay chàng.

Lệnh Hồ Xung đón lấy cầm trong tay trái.

Ngốc Bút Ông nói:

- Phong lão đệ! Lão đệ cầm ngọn đèn dầu này vào.

Lão nói rồi với tay lên vách lấy ngọn đèn đưa cho chàng.

Lệnh Hồ Xung cầm đĩa đèn bằng tay mặt tiến vào trong nhà.

Nhà tù này vuông vắn chừng hơn một trượng. áp tường kê một chiếc giường. Trên giường có một người ngồi. Tóc dài xõa xuống trước ngực. Mặt mũi râu ria xồm xoàm nhìn không rõ tướng mạo. Đầu tóc râu mày toàn một màu đen, không có chỗ nào loang lổ màu trắng.

Lệnh Hồ Xung khom lưng nói:

- Bữa nay vận bói có duyên may được bái kiến Nhâm lão tiên bói. Mong tiên bói rộng đường chỉ giáo.

Lão Nhâm cười nói:

- Tiểu hữu bất tất phải khách sáo. Tiểu hữu vào đây giải khai nỗi tính mệnh cho lão phu, lão phu cảm ơn lắm.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không dám! Đĩa đèn này đặt xuống giường được không.

Lão Nhâm đáp:

- Được.

Nhưng lão không thò tay ra đón lấy.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Nhà tù chật hẹp thế này, chỉ hai người ở cũng đã khó bề xoay sở, muốn chuyển động không phải dễ dàng, thì tỷ thí kiếm pháp thế nào được?

Chàng liền tiến lại trước giường đặt đĩa đèn xuống. Tiện tay chàng cầm gói giấy vo tròn trong có vật cứng của Hương Ván Thiên giao cho, khẽ nhét vào trong tay lão.

Lão Nhâm ngơ ngác một chút, đón lấy nắm giấy, rồi đồng dục cất tiếng hỏi:

- Ô kìa! Bốn ông bạn kia có vào quan chiến không?

Hoàng Chung Công đứng ngoài đáp vọng vào:

- Trong nhà địa thế chật hẹp không đủ chỗ đứng.

Lão Nhâm nói:

- Được rồi! Tiểu hữu đóng cửa lại.

Lệnh Hồ Xung dạ một tiếng xoay mình đóng cánh cửa sắt lại.

Lão Nhâm đứng dậy. Người lão phát ra những tiếng leng keng nhỏ nhẹ tựa hồ những sợi xích sắt nhỏ va chạm vào nhau bật lên tiếng.

Lão Nhâm đưa tay phải ra đón lấy một thanh kiếm gỗ ở trong tay Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Đã 20 năm nay, lão phu không động đến binh khí, chẳng hiểu kiếm pháp học ngày trước còn nhớ nữa không?

Lệnh Hồ Xung thấy trên cổ tay lão là một chiếc vòng sắt. Vòng sắt này buộc vào dây lòi tói thông ra bức tường phía sau lão. Chàng lại coi đến tay kia và hai chân lão đều có xích sắt cột liền vào với dây lòi tói gắn trên tường vách ở phía sau người lão.

Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy 4 bức tường đều một màu xanh bóng phát ra ánh sáng. Nguyên bốn bức tường này đều là sắt thép đúc thành. Chàng nghĩ bụng:

- Những xích sắt khóa trên chân tay lão chắc đều bằng thép nguyên chất. Không thì những sợi dây nhỏ bé kia khó mà ràng buộc được cao nhân về võ học như lão.

Lão Nhâm cầm thanh kiếm gỗ vung lên không chém xuống. Quảng không mà lão di động thanh kiếm chỉ chừng 2 thước thế mà kiếm phong đã rút lên veo veo.

Lệnh Hồ Xung lên tiếng ca tụng:

- Lão tiên bối! Công lực lão tiên bối thâm hậu vô song.

Lão Nhâm xoay mình đi tựa hồ để cởi bỏ những dây xích cột mình, nhưng Lệnh Hồ Xung đã thấp thoáng nhìn thấy lão mở gói giấy lòi vật cứng trắng ra và lão đang đọc những chữ viết trên tờ giấy.

Lệnh Hồ Xung lùi ra một bước để đầu lấp lỗ vuông trên cửa sắt khiến cho bốn người bên ngoài khỏi nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Lão Nhâm cử động khiến cho dây xích bật lên những tiếng loảng xoảng. Người lão hơi run tựa hồ những dòng chữ trên tờ giấy khiến cho lão cảm xúc. Nhưng chỉ thoáng qua một lát, lão xoay mình lại cặp mắt sáng rực, lão nói:

- Tiểu bằng hữu! Tuy hai tay lão phu cử động không tiện nhưng chưa chắc là không đả bại được tiểu hữu.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối là hậu tiến, dĩ nhiên không phải đối thủ của tiên bối.

Lão Nhâm nói:

- Trước tiểu hữu đã liên công Hắc Bạch Tử 40 chiêu khiến hắn không trả đòn được chiêu nào. Bây giờ tiểu hữu thử tấn công lão phu đi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối thật là lớn mật.

Rồi cầm trường kiếm đâm tới. Chàng cũng dùng chiêu thứ nhất mà lúc trước chàng đã tấn công Hắc Bạch Tử.

Lão Nhâm cất tiếng khen:

- Hay lắm!

Lão phóng kiếm chênh chếch đâm ra nhắm vào trước ngực bên tả Lệnh Hồ Xung.

Chiêu này vừa thủ vừa công. Thực là một chiêu thức rất lợi hại trong kiếm pháp. Hắc Bạch Tử dòm qua lỗ vuông thấy không nhịn được lớn tiếng reo.

Hảo kiếm pháp!

Lão Nhâm cười nói:

- Bữa nay thế là bốn ông bạn vận hên được coi cho mở rộng tầm mắt.

Giữa lúc ấy Lệnh Hồ Xung đã phóng chiêu thứ hai đâm tới.

Lão Nhâm vung kiếm gõ nhằm đâm vào vai bên hữu Lệnh Hồ Xung vẫn bằng chiêu thức vừa công vừa thủ cực kỳ tinh diệu như trước.

Lệnh Hồ Xung trong lòng hồi hộp vì thấy chiêu kiếm của đối phương không sơ hở chỗ nào để mình phóng kiếm vào kiếm chế những huyết đạo trọng yếu của lão. Chàng đành đưa ngang lưỡi kiếm ra phong tỏa, có điều mũi kiếm chênh chếch tựa hồ nhằm vào bụng dưới đối phương.

Lão Nhâm cười khàn khàn nói:

- Chiêu này tuyệt diệu!

Lão xoay kiếm lướt qua một bên để giải khai lưỡi kiếm Lệnh Hồ Xung.

Hai người ăn miếng trả miếng, mới trong khoảnh khắc đã qua lại ngoài 20 chiêu mà thủy chung hai thanh kiếm gỗ vẫn chưa đụng nhau lần nào.

Lệnh Hồ Xung nhận thấy kiếm pháp đối phương biến hóa phức tạp vô cùng! Từ ngày chàng học được kiếm pháp "Độc cô cửu kiếm" chưa từng gặp phải tay kinh địch nào ghê gớm như lão. Kiếm pháp của đối phương thủy chung vẫn kín đáo không tìm đâu ra được chút sơ hở.

Lệnh Hồ Xung đinh ninh ghi nhớ yếu quyết của Phong Thanh Dương dùng "Vô chiêu thắng hữu chiêu", biến ảo theo ý muốn.

Chiêu "Phá kiếm thức" trong "Độc cô cửu kiếm" tuy là một thế kiếm song nó bao hàm hết cả những mấu chốt kiếm pháp các môn phái. Tiếng gọi là vô chiêu mà thực ra nó gồm hết căn bản những chiêu số các kiếm pháp khắp thiên hạ.

Lão Nhâm thấy kiếm chiêu của Lệnh Hồ Xung phát huy vô cùng vô tận mà những chiêu biến hóa lại rất kỳ lạ lão chưa từng thấy. May nhờ có kinh nghiệm phong phú, kiến văn quảng bác, lại có trí hơn người, lão hóa giải được hết.

Sau khi trao đổi ngoài 40 chiêu, lão phóng kiếm hơi chậm lại. Lão từ từ vận nội lực vào kiếm gỗ. Mỗi lần kiếm phóng ra lại vẳng nghe có tiếng rít lên như sấm rền gió cuốn.

Cái kỳ diệu về "Độc cô cửu kiếm" là không phải tỷ đấu nội lực với đối phương. Bất luận nội lực địch thủ thâm hậu đến đâu mà gặp phải kiếm pháp "Độc cô cửu kiếm" tới độ tinh vi cũng thành vô dụng.

Từ ngày Lệnh Hồ Xung học được kiếm pháp này, đây là lần đầu tiên lòng chàng có ý sợ sệt. Máy phen nguy hiểm tuy chàng nhờ được kiếm pháp tinh diệu hóa giải mà sau lưng đã toát mồ hôi lạnh ngắt.

Thực ra trong lòng lão Nhâm còn xao xuyến hơn. Máy lần lão chắc mẩm thủ thắng được rồi vì thấy mình dồn đối phương vào tuyệt cảnh ngoài cách buông kiếm chịu thua không còn đường lối nào khác. Thế rồi đột nhiên Lệnh Hồ Xung thi triển quái chiêu chẳng những giải thoát được tình trạng khốn đốn mà còn thừa cơ phản kích nữa. Chiêu số lợi hại như vậy thực ra ngoài sự tiên liệu của lão.

Bọn Hoàng Chung Công bốn người đứng xúm xít bên cửa sắt nhìn qua lỗ vuông để quan sát cuộc tỷ đấu. Nhưng lỗ vuông này nhỏ quá chỉ đủ hai người xem cùng một lúc, một người ngó bằng mắt bên tả và một người ngó bằng mắt bên hữu. Hai người này coi một lúc rồi lui ra nhường chỗ cho hai người khác.

Ban đầu bốn người thấy lão Nhâm tỷ đấu cùng Lệnh Hồ Xung kiếm pháp tinh kỳ khiến họ thán phục vô cùng. Về sau kiếm pháp của hai người đi tới chỗ vi diệu khiến họ không thể lĩnh hội được.

Có lúc Hoàng Chung Công coi một chiêu rồi cố nghĩ cho ra chỗ tinh diệu của nó mà phải mất một thời gian khá lâu mới hiểu được thì bên trong hai người đã qua lại thêm mười mấy chiêu nữa rồi. Mười mấy chiêu này chiết giải thế nào tuy lão ngó đấy mà thật ra như chẳng nhìn thấy gì. Lão kinh hãi vô cùng bụng bảo dạ:

- Té ra kiếm pháp của Phong lão đệ tinh thâm đến trình độ mình không thể lường được. Hồi nãy y tỷ đấu với mình, thực ra mình mới dùng tới một thành nội lực, nhưng đừng nói y toàn thân không có chút nội lực nào, dù y có nội lực cao thâm đi nữa thì phép "Thất huyền vô hình kiếm" trên cây đao cầm của mình cũng chẳng làm gì được y. Y chỉ cần thi triển ba chiêu kiếm liên hoàn, để ta buông đàn chịu thua. Giả tỷ y quyết đấu sinh tử thì ngay chiêu đầu đã đâm mù cặp mắt của ta rồi.

Phép "Độc cô cửu kiếm" đối với địch nhân càng cường mạnh bao nhiêu nó càng lợi hại bấy nhiêu. Bản lãnh địch nhân mà tầm thường thì chỗ tinh diệu trong "Độc cô cửu kiếm" lại không phát huy được.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung gặp phải 1 nhân vật bản lãnh kinh thiên động địa trong võ lâm hiện nay. Võ công lão đã đến trình độ mà kẻ thông thường không biết đâu mà lường nên những chỗ tinh vi ảo diệu trong "Độc cô cửu kiếm" càng phát huy đến chỗ lâm ly độc đáo.

Nếu Độc cô cầu bại tái sinh mà gặp được tay đối thủ thế này, chắc lão phải hoan hỉ hết chỗ nói.

Nên biết người sử dụng "Độc cô cửu kiếm" này ngoài phần kiếm quyết, kiếm thuật, còn 1 phần lớn phải trông vào trí tuệ linh mẫn của người sử nó. Người nào sử được một cách tự nhiên không còn bó buộc trong giới hạn qui củ lễ luật mới là chỗ tối cao vô thượng của kiếm pháp. Vậy người sử kiếm trí tuệ càng cao mình bao nhiêu thì kiếm pháp càng cao mình chừng ấy. Mỗi cuộc tỷ kiếm cũng như nguồn cảm hứng đến với đại thi gia. Nguồn cảm hứng càng dồi dào thì ý thơ càng lai láng. Bài thơ nghĩ ra có giá trị tương đương với nguồn cảm hứng.

© [HQD](#)